ఇలవేల్పు

త్రన భార్యకూ, చెల్లెలికీ మనస్పర్థ రావటం శ్యామసుందరుని మనస్సుకి, చాలా కష్టం వేసింది. అదే సర్దుకుపోతుం దిలే అని, అతను కొంతవరకు ఉపేక్షించి వూరుకొన్నాడు. కాని వారిద్దరిమధ్యా స్పర్థ క్రమక్రమేణా పెరిగింది. తన చెల్లెలి కుమార్తె వివాహంనాటికి అది బ్రద్దలై అతని మనస్సును వికలపరి చింది. తన చెల్లెలు కుమార్తె వివాహానికి ఆహ్వానించటానికై వొకరోజు తన ఇంటికి వచ్చింది తన భార్య ''ఎందుకీ పై పై పిలుపు? మీకు మనస్సులో మేం రావాలని లేదు రాము మేము రాకపోతే

మీ పిల్ల పెళ్ళి ఆగుతుందా'' అన్నది దానికి అనేక కారణాలు చెప్పింది ఈ మధ్య శ్యామసుందరుని అత్తగారు మరణించింది ఆమె కర్మకి వూళ్ళోకి వచ్చి కూడా తన చెల్లెలు రాకపోయింది ఇది మొదటికారణం ఇక రెండవకారణం ఈ వివాహానికి తానువున్న వూళ్ళోనే ముహూర్తం పెట్టుకున్నారు ఆరోజు ఎవరెవర్నో పిలిచారు తన్నుమాత్రం పిలువలేదు. ఆ రోజు నిజంగా తనభార్యకు చాలా కష్టం వేసింది ''ఇంత అవమాన పరుస్తారా?'' అని కంట నీరు పెట్టింది ఇవన్నీ అడిగింది తన భార్య అడిగి, ''అనాడు అక్కర లేనివాళ్ళం ఈనాడు ఎందుకు కావలసివొచ్చాం?'' అన్నది

దీనికి తన చెల్లెలు ఏమేమో చెప్పింది తన కుటుంబానికి చేసిన సహాయాన్ని ఏకరువుపెట్టింది తనకు, తన అన్న మీదవున్న ప్రేమను వెళ్ళబుచ్చింది కాని లాభం లేకపోయింది తన భార్య ''నేను రాను పిల్లలు రారు నీ కంత ప్రేమ వుంటే మీ అన్నగారిని తీసుకువెళ్ళు'' అన్నది

''ఏం అన్నయ్యా!'' అని అడిగింది చెల్లెలు నిజంగా చాలా జాలిగా అడిగింది శ్యామసుందరుడు సందిగ్ధావస్థలో పడ్డాడు తనకు వొక్కగాని వొక్కచెల్లెలు చిన్న తనంలోనే తల్లిపోవటంవల్ల ఇద్దరూ అనేక కష్టాలకు లోనై పెరిగారు ఆతనికి ఆ రోజులు జ్ఞాపకం వచ్చినై ఆ రోజుల్లో వాళ్ళిద్దరూ ఈ విశాల ప్రపంచంలో ఏకాకులుగా వుండేవారు అలాగే ప్రతికారు నిజమే కావి, తన భార్యపడేబాధకు కారణం లేకపోలేదు మొదట్లో తన భార్యకు తన చెల్లెలంటే చాలా యిష్టం, ఎంతో ఆదరంగా చూసేది తన చెల్లెలు కూడా అలాగే వుండేది పుట్టినప్పటి నుంచీ తన కొడుక్కి అన్నకూతుర్నితప్ప ఎవ్వరినీ చేసుకోను అనేది తన అన్నకి ఏ కష్టం వచ్చినా తనకు వొచ్చినట్లే భావించుకొనేది కాని నెమ్మది నెమ్మదిగా పరిస్థితులు మారినై ఎవ్వరి పరిస్థితులు వారికి తెలియకుండానే మారినై ఎవరికివారు మారిన మనస్తత్వాలకు అనుగుణంగా ప్రవర్తించటం మొదలు పెట్టారు చివరికి రాకపోకలే సన్నగిల్లినై పోనుపోనూ తనను, తన చెల్లెలు చిన్నచూపు చూస్తూ వుందేమో అనే అనుమానంకూడా కలిగింది ఇవన్నీ జ్ఞాపకం వొచ్చినై అతనికి, తన చెల్లెల్లో వచ్చిన మార్పుకి తన భార్య ఎంతయాతన అనుభవించిందీ ఆతనికి తెలుసు తను ఆర్థికంగా ఇబ్బందులు పడటమే దీనికి కారణ మేమో అనే సంశయం కలిగినప్పుడు నిజంగా అతని మనస్సు ఉడికిపోయేది తన భార్యా పిల్లలూ ఇతరుల చిన్న చూపుకి లోనవటానికి తన అసమర్థతే కారణం గదా అనుకున్నప్పుడు, అతని మనస్సు జాలితో నిండిపోయేది ఎంత స్వార్థత్యాగానికి పూనుకొని అయినాసరే,

తన భార్యను సుఖపెట్టటమే తన పరమా వధి అనుకొనేవాడు ఆమె లోకుల బాధలను మోయలేక కన్నీరుకారుస్తూ నిలబడివున్న భూదేవిలాగు కనుపించేది ఆక్షణం—అతని ఆలోచనలలో వుండగా

"ఏం అన్నయ్యా?" అని అడిగింది చెల్లెలు

' నేను రానమ్మా" అన్నాడు శ్యామ సుందర్

"అన్నయ్యా!"

"అవునమ్మా! నేను రాను "

"నేనేం చేశానని?"

"నేనురాను "

"రావా అన్నయ్యా"

"రాను "

శ్యామసుందరుని చెల్లెలు తన చెవు లను తానే నమ్మలేక పోయింది వొదిన ఏమన్నా తన సహోదరుడు తన కుమా రుని వివాహానికి రానని అనే అవకాశం వుందని ఆమె ఎన్నడూ ఊహించుకో నైనా ఊహించుకోలేదు ఒక్క నిముషం అలాగే నిలబడిపోయింది ఆ నిముషంలో ఆమె మనస్సులో చిన్ననాటి స్మృతులెన్ని తిరిగినయ్యో! కన్నులు నీటితో నిండు కున్నవి ఇక ఆమె పెదవులు కదల్లేదు నెమ్మదిగా అడుగులో అడుగు వేసు కుంటూ వెళ్ళిపోయింది ఆ ఇంటిలో నిశ్శబ్దం రాజ్యంచేసింది అతిభయంకర మైన నిశ్శబ్దం

శ్యామసుందరుని భార్య ఏమను కున్నదో ఏమో! కాసేపు మౌనంగానే వుండి చివరికి "మీరు వెళ్ళకపోతే బాగుండదు మీరు వెళ్ళండి అన్నది

శ్యామసుందరుడు ఆలోచించాడు తన భార్య రాక తాను వెళ్తే "మా అన్నయ్య మంచివాడే, అన్నీ చెరిపేది మా వొదినే" అని అనుకుంటుంది తన చెల్లెలు. ఎన్న యినా ఊహిస్తారు తన భార్య రాకుండా తాను వెళ్ళటంలో అర్థంలేదు తన భార్య రాదు అందులో సందేహంలేదు ఇక తాను వెళ్ళటం జరగదు

"నేను వెళ్ళను" అన్నాను "వాళ్లె వరినైనా అవమానపరిస్తే నన్ను అవ మాన పరిచారు నీవు వెళ్ళదలచందీ నన్ను అవమానపరిచారనే, ఇక నేను వెళ్ళటం అనే ప్రశ్న ఎలా ఉదయిస్తుంది? మనం వెళ్ళకపోయినందువల్ల వాళ్ళకి దిగబడేది ఏమీ వుండదులే" అన్నాడు

శ్యామసుందరుడు వివాహానికి వెళ్ళ లేదు కాని అతని మనస్సుకి శాంతిలేదు. మానవుడు చిన్న చిన్న విషయాలను పట్టించుకొని, మనస్సును చీకాకుపరచు కొని ద్వేషాన్ని పెంచుకొని, తన్ను ఇంకొకరికి కాకుండా చేసుకోటానికి ఎందుకు సిద్ధపడతాడో అతనికి అర్థం కాలేదు తనుపట్టుకు తనూ ఈ విధం గానే ప్రవర్తించె! ఈ చిన్న విషయా లను ఎందుకు పట్టించుకోవటం అనుకో లేకపోయె! పోనీ తన చెల్లెలుమాత్రం తమ మనస్సులు నొచ్చేటట్టు ప్రవర్తించటం

యువ

ఎందుకు? ఇటు తన భార్య పట్టించుకోకుండా ఊరుకుంటే పోయేదికాదూ? ముహూర్తానికి పిలిస్తేం, పిలవకపోతేం? కర్మకు వస్తేం, రాకపోతేం? కాని అలా జరగదు ఇటువంటి విషయాలు మానవుల మనస్సులను విరగదీస్తూ వుంటై మానవుల మనస్సుల్లో విషబీజాలు నాటుతూ వుంటై

అతని మనస్సు ఈ రకం ఆలోచనలతో, వికలం అయింది అతనికి అక్కడికి పందమైళ్ళ దూరంలో వాకతోట వుంది ఆ తోటలో చిన్న బంగళా వుంది కొన్నిరోజులు అక్కడ గడిపివద్దామనే సంకల్పం కలిగింది భార్యతో చెప్పి అక్కడికి మరునాడే బయలుదేరాడు.

శ్యామసుందరుని తోట మామిడితోట అది రాకపోకల సౌకర్యానికి పెదగావున్న ఒక బస్తీని ఆనుకొనివుంది అది అతని తండ్రి నాటించిన తోట అతని తండ్రి ఆ చుట్టుపక్కల బాగా పేరుమోసిన ప్లీడరు ఆయన సెలవల్లో విశ్రాంతికోసం ఈ తోట వేయించాడు ప్రతి సెలవల్లోనూ కుటుంబముతోసహా అక్కడకు వెళ్ళి కులాసాగా కాలం గడుపుతూ వుండేవాడు కాని శ్యామసుందరుడు పెద్దవాడైం తర్వాత తన తండ్రితో కలిపి అక్కడకు వెళ్ళటం మానివేశాడు దీనికి ప్రత్యేక కారణం ఏమీలేదు చదువుసంధ్యల్లో పడి అతనిదృష్టి ఈ రకమైన ప్రశాంత జీవితాన్నుంచి వేరువైపుకి మళ్ళింది పైగా తన

తండ్రితో ముఖాముఖి కలిసివుండటానికి అతను ఇబ్బందిపడటం మొదలుపెట్టేవాడు అందుకని ఈ తోటకు రాకుండా

ఏదో ఒక నెపంతో తప్పుకు తిరిగేవాడు. తనతండ్రి కాలంచేసింతర్వాత ఈ తోటకు రావటం అతనికి ఇదే మొదటిసారి....

అతని గుర్రపుబండి తోటముందు ఆగీ ఆగగానే అతని మనస్సుకొక అనిర్వచ నీయమైన ప్రశాంతత చేకూరింది. ఏ నాడో విడచిన అప్పుణ్ణి కష్టకాలంలో అక స్మాత్తుగా చూచినట్లనిపించింది. అంతలో తోటమాలి రామయ్య ఆదరాబాదరా పరు గెత్తుకుంటూ వచ్చాడు. తన చిన్నదొర బండిదిగటం చూసేటప్పటికి, అతనికి ప్రాణాలు లేచివచ్చినై.

"దొర వొచ్చాడే! సుందరందొర వొచ్చాడే....రావే" అని తన భార్యని పిలిచాడు. చీకటిలో అతని భార్యా పిల్లలూ బిరబిరా వొచ్చి, బండిదిగిన శ్యామసుందరుని చుట్టుముట్టారు

"బాగున్నావా రామయ్యా?" అడిగాడు శ్యామసుందరుడు.

"తమరు చల్లగావుంటే మాకేం కొదవ బాబయ్యా?" అన్నాడు రామయ్య. తాను స్టేషన్లో కొనుక్కొచ్చిన బిస్కట్లు రామయ్య పిల్లలకు పంచిపెట్టాడు శ్యామ సుందరుడు.

"వీళ్ళకు ఎందుకు బాబూ ఇయ్యన్నీ!" అన్నాడు రామయ్య

"అన్నిటికీ ఎగబడతారు చచ్చినోళ్లు" అన్నది రామయ్య భార్య.

రామయ్య కొంత సామానూ రామయ్య భార్య కొంత సామానూ ఎత్తు కున్నారు. శ్యామసుందరుడు బండివాడికి డబ్బిచ్చి పంపివేశాడు. అంతా లోపలకు నడిచారు.

హోటల్‌నుంచి, రామయ్య టిఫిన్ క్యారియర్‌తో భోజనం తెచ్చాడు. శ్యామ సుందరుడు భోజనం ముగించాడు. అంతలో రైతులు కొందరు అతన్ని చూడటానికి వొచ్చారు. వాళ్ళంతా తన తండ్రిగారిని బాగా ఎరిగినవాళ్ళు. ఆయన వల్ల అంతో ఇంతో సహాయం పొందిన వారు. వాళ్ళు అనేక విషయాలు అడిగారు శ్యామసుందరుని. అతడు తనకు తెలిసి నంతమట్టుకు జవాబులు చెప్పాడు. భూమికి గరిష్ఠ పరిమితి, సేద్యం చేసుకొనే రైతుకి నష్టంలేకుండా మొత్తం దేశంయొక్క అభ్యున్నతికి అనుకూలంగా, జరుగు తుందని చెప్పాడు. సహకార సేద్యంవల్ల వచ్చే లాభాలను విశదీకరించాడు అదైనా రైతుల ఇష్టంమీద జరిగే పనేగాని బలా త్కారంగా ప్రవేశపెట్టటం జరుగదు అని విపులీకరించాడు "ప్రతి భారతీయుడూ తన స్వార్థదృష్టితో కాక, దేశాభ్యుదయ దృష్టితో ప్రవర్తించవలసిన తరుణం ఇది" అని ఉద్బోధించాడు.

ఈ విధంగా కాసేపు కష్టసుఖాలు మాట్లాడుకున్న తరువాత రైతులు, ఒకరి వెనుక ఒకరు సెలవు తీసుకొని తమ తమ పనులమీద వెళ్ళిపోయారు

శ్యామసుందరుడు ఒక్క నిట్టూర్పు విడిచాడు. ఏకాంతవాసం, ఈ కొత్త

వాతావరణం అతని మనస్సును ఉల్లాస పరచినై. అతను కవి కాదు. కాని మనస్సు ఉల్లాసంగా వున్నప్పుడు ఏవో గేయాలు గిలకటం అతనికి అలవాటు. అదే అలవాటుచొప్పున పరధ్యానంగా కాగితం, కలం తీసుకున్నాడు. అంతలో గడపదగ్గర అడుగుల సవ్వడి వినిపించింది. ఎవ్వరో గదిలోకి వస్తున్నట్లు అనిపించింది. తిరిగి చూశాడు. ఎవరది? ఎవరా స్త్రీమూర్తి? అతని మనస్సు;

ఎవరది?

శరత్కాలపు మేఘమాలికయా?

భువికి దిగిన దివ్యాంగనయా?

పసిపాప చిరునవ్వు వెలుగుల దొంతరయా?

ఎవరది?

అని తన్ను తానే ప్రశ్నించుకుంది అతని మనస్సు—ప్రశ్నకు ఆ స్త్రీమూర్తే జవాబు చెప్పింది. "నాది ఈ వూరే. మీరు వచ్చారని తెలిసి చూచిపోదామని వచ్చాను."

శ్యామసుందరునికి ఏమి జవాబు చెప్పాలో తెలియలేదు. ఏం చెయ్యాలో తోచలేదు. తికమకపడుతూ, కూర్చున్నాడు ఆమె గ్రహించిందో ఏమో, తనే అందుకుంది...."మే మిక్కడ కుంటి వాళ్ళకీ, గుడ్డివాళ్ళకీ వొక శరణాలయం నడుపుతున్నాం. మీకు వీలుంటే వొకసారి వొచ్చి చూడాలని ప్రార్థిస్తున్నాను" అన్నది.

"తప్పకుండా" అన్నాడు శ్యామసుందరుడు. అంతే మళ్ళీ మాటలు సాగలేదు. ఆమెకూడా వొక్కక్షణం అలాగే నిలబడింది. చివరికి "రేపు ఉదయం మా ఇంటికి భోజనానికి రాగలరా?" అని అడిగింది.

"వస్తాను" అన్నాడు శ్యామసుందరుడు.

"రామయ్యకు మా ఇల్లు తెలుసు" అన్నది ఆమె

"అలాగే" అన్నాడు శ్యామసుందరుడు.

"మరి శెలవు" అన్నది. అతను అప్రయత్నంగా లేచాడు. ఆమె వెళ్ళిపోతుంటే అలాగే చూస్తూ నుంచున్నాడు. యెవరీమె? కాసేపటికి రామయ్య వచ్చాడు. అతను చెప్పాడు.

ఆమెపేరు శ్రీలక్ష్మి. ఆ పరిసర ప్రాంతాల్లో యెవరికేం కష్టంవొచ్చినా అక్కడ ఆమె ప్రత్యక్షం అవుతుంది. ఆదుకుంటుంది. ఆమెను చిన్నవాడు మొదలుకొని వృద్ధులవరకూ "తల్లీ" అని పిలుస్తారు. తల్లిగానే భావించుకుంటారు. ఆమె అక్కడ వొక పాఠశాలలో పంతులమ్మగా పనిచేస్తూ వుంటుంది. దానికి తోడు రెండుమూడు శరణాలయాలు నడుపుతూవుంది. ఆమె జీవితం అంతా పేద ప్రజల కష్టనివారణకే అంకితం అయింది. ఈమధ్య పెద్ద భూస్వాముల దగ్గరనుంచి హరిజనులకు భూములను యిప్పించింది

ఎకరం, ముప్పాతిక ఎకరం, అరఎకరం వున్న రైతులను కొందరిని కలిపి సహకార సేద్యంకూడా పెట్టించింది. ఇలా చెప్పుకుపోయాడు రామయ్య. చెప్పిచెప్పి "ఆమె ఏది చెయ్యమన్నా చెయ్యటానికి జంకేవాడు ఈవూళ్ళో వొక్కడూలేడు.... మా పాలిట దేవత ఆమె" అన్నాడు రామయ్య.

శ్యామసుందరునికి అంతా కలగా కనిపించింది. ఆమెనుగురించి యదమిద్ధమని ఏమీ తేల్చుకోలేకపోయాడు. ఇంకా తెలుసుకోవాలి అనిపించింది. ఎవరీమె?

ఆమె ఇంటికి మరునాడు వెళ్ళాడు శ్యామసుందరుడు — ఆమె వంట చేస్తూ వుంది. బయట వసారాలో ఆమె భర్త పిల్లలను పెట్టుకొని కూర్చునివున్నాడు. శ్యామసుందరుని చూడగానే లేచి, మర్యాద చేసి కూర్చోబెట్టాడు. అతని మాట విని బయటకు వచ్చిందామె. "క్షమించాలి. వంట కొంచెం ఆలస్యం అయింది" అన్నది. "వొక పదినిముషాలు" అని చెప్పి మళ్ళీ లోపలకు వెళ్ళింది.

"అదే చిక్కు" అన్నాడు ఆమెభర్త. "అన్నీ తనే చెయ్యాలంటుంది చేస్తుంది. బడికి వెళ్ళింది. వచ్చి వంట మొదలు పెట్టింది. ఇలా నాలుగు మెతుకులు నోట్లో వేసుకుంటుందో లేదో శరణాలయానికి వెళ్తుంది. అక్కడనుంచీ మళ్ళీ బడి. బడిగంట కొడతారో లేదో అటునుంచి అటే వూళ్ళోకి వెళ్తుంది. రైతులకు యిదనీ, అదనీ సహాయంచేస్తూ కూర్చుంటుంది. అక్కడనుంచి కాస్త పెందలకడ వస్తే కుట్టుమిషన్ ముందువేసుకు కూర్చుంటుంది. పిల్లల చొక్కాలుకూడా తను కుట్టవలసిందే. ఇలా యెన్నాళ్ళు జరుగుతుంది చెప్పండి? తన ఆరోగ్యం చూసుకోనక్కర్లేదా?"

శ్యామసుందరుడు అతను వెలిబుచ్చిన అభిప్రాయాలన్నిటితోనూ ఏకీభవించాడు. "కాని" అని మళ్ళీ మొదలుపెట్టాడు ఆమె భర్త. "ఆమె యెంత కష్టపడినా కష్టపడ్డట్టే కనపడదు. ఏ పని చేస్తున్నా సహజంగానే వుంటుంది. ఎన్నో యేళ్ళ నుంచీ చేస్తున్న మనిషిగా కనుపిస్తుంది. ఈ పనులన్నీ ఆమె చెయ్యవలసిన పనులుగానే కనుపిస్తవి ఆమెకు తెలియవి దంటూ యేదీలేదు. ఇప్పుడీ వంటపని వున్నది చూడండీ ఏ కూరలో ఏ విటమిన్లు వున్నయో, ఎవ్వరికి ఏది అవసరమో అన్నీ ఆమెకు తెలుసు. ఆ ప్రకారం అన్నీ తానే చేస్తుంది. వంటవాణ్ణి పెడదాం అంటే "నేనుండి చేసేది యేమిటి?" అంటుంది. ఏం చెయ్యాలి?"

అతను పెద్దనిట్టూర్పు విడిచాడు. శ్యామసుందరుడు అతను చెప్పేమాటలన్నీ వింటూ కూర్చున్నాడు. ఆమెభర్తకు ఏమి జ్ఞాపకం వొచ్చిందో ఏమో లోపలకువెళ్ళి కొన్ని పేపరు కట్టింగులు తెచ్చి. "యివన్నీ ఆమె వ్రాసిన వ్యాసాలే.... వొకసారి చూడండి" అన్నాడు.

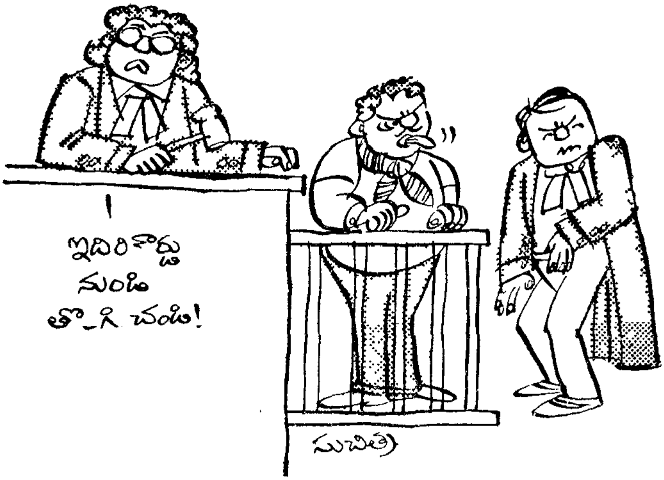

శ్యామసుందరుడు కుతూహలంతో ఆ వ్యాసాలు తిరగవెయ్యటం ప్రారంభించేడు. అతనికి ఆశ్చర్యం కలిగింది. ఆ వ్యాసాలు అనేక విషయాలకు సంబంధించినవి. పైగా ప్రతివిషయం వొక విశిష్ట దృక్పథంతో పరిశీలించబడింది. ఈమెకు యింత సామర్థ్యం ఎలా వొచ్చింది? ఇన్ని పనులు ఎలా చెయ్యగలుగుతూవుంది! శ్యామసుందరుడికి అంతా అయోమయంగా వుంది.

భోజనాలైనై. వడ్డన అంతా ఆమే చేసింది. చివరి పళ్ళాలుకూడా ఆమే తీసింది అంతా ఆమెభర్త చెప్పినట్లు అతి సహజంగా జరిగిపోయింది. ఆమె యేపని చేసినా విడ్డూరం అనిపించలేదు. యెందుకనో! భోజనాలవగానే కుంటివాళ్ళకూ, గ్రుడ్డివాళ్ళకూ యేర్పాటైన శరణాలయానికి వెళ్ళారు. ఆమె గడపలో అడుగుపెట్టిందో, లేదో గుడ్డిపిల్లలు ఆమెను ముసురుకున్నారు. "తల్లీ తల్లీ" అని ప్రశ్నల వర్షం కురిపించారు. ఆమెను ముట్టుకుంటేనే జన్మ తరిస్తుందన్నంత పవిత్రభావంతో మసిలారు. ఆమె వాళ్ళని తన సొంత బిడ్డలకంటే అప్యాయంగా చూసింది. వాళ్ళతో వున్నంతసేపూ ఆమె తన్ను తాను మరచిపోయింది. ప్రపంచాన్ని చూడలేని వాళ్ల స్పర్శకు ఆమె కరిగి నీరయింది. రూప రహితమైంది. ఏకధారగా ఆమె కళ్లవెంట నీరు కారింది ఆమెకిది గమనంలో వున్నట్టే లేదు. వొకరిని మేను నిమిరింది. ఒకరి తల సవరించింది. ఆ దృశ్యం చూచి, శ్యామసుందరుడు కన్నీరు కార్చకుండా వుండలేకపోయాడు. కన్నీరు కార్చటం

సహజమే అతని మనస్సు వర్షం కురిసిన మేఘానికివలె తేలిక పడింది. అక్కడ నుంచి వారు మహిళా సమాజానికి, సహకార వ్యవసాయ కేంద్రానికీ వెళ్ళారు. కొంతమంది బీదప్రజల యిళ్ళకువెళ్లారు. ప్రతిచోటా యిదే ఆప్యాయత యిదే ఆర్ద్రత. ఆమె యెక్కడ అడుగు పెడితే అక్కడ వెలుగులు ప్రసారితం అయ్యేవి ఆ వెలుగులో మానవుల అవధులు కరగిపోయేవి. మానవులు ఆమెముందు సహజంగా తల్లిముందు పిల్లలు ఉన్నట్లుగా ఉండటంలో యిక ఆశ్చర్యం యేముంది!

"వెళ్ళివస్తాను" అన్నాడు శ్యామసుందరుడు

"మంచిది" అన్నది ఆమె.

"మళ్ళీ కలుసుకుంటాను" అన్నాడు శ్యామసుందరుడు "సంతోషం" అన్నదామె.

శ్యామసుందరుడు అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ తోటవైపు నడిచాడు.

* * *

ఆ రాత్రి శ్యామసుందరునికి నిద్ర పట్టలేదు ఆమెలో కనబడే విభిన్న శక్తులను, సమన్వయం చేసుకోటానికి ప్రయత్నించాడు. తన మనస్సులో ఆమె సమగ్రస్వరూపం చిత్రించుకోవాలని తాపత్రయ పడ్డాడు. కాని, యెంత ప్రయత్నించీ లాభం లేకపోయింది, రేఖలన్నీ వున్నాయి. కాని, యే రేఖను యెక్కడ పొందుపరచాలో అతనికి కుదర్లేదు. ఆరాటం హెచ్చింది కలంతీసుకొని తన మామూలు ధోరణిలో యిలా గిలికాడు

నీదు ధవళ కాంతుల వాహినులకు
కాళరాత్రి హృదయము గగుర్పొడిచె
గాఢతిమిరములు,వెలుగులవెడలగ్రక్కె,
అవధుల కరిగె
యింద్ర ధనస్సులు వెలిసె
నీదు, జయదుందుభి నినాదములకు
శంకలు సురిగి. కళంకములు నమసె
మనసులు దద్దరిల్లె,
మరణమె బ్రద్దలయ్యె!

యింతవరకు వ్రాసేటప్పటికి అతనిలో అతనికే తెలియని ఆనందం పొంగిపొరల నారంభించింది. యింకా యిలా గిలికాడు.

మానసిక అవధులను దాట,
కానుపించె
కన్నులను మిరుమిట్లు గొలుపు
శూన్యమ్ము వెలుగు.
రూపరహితమైన ఆలోచనల కాంతి
నన్ను ముసురుకొనియె నంత
నిశ్శబ్ద గర్జనారవముల క్రాంతి
నన్ను ముంచెత్తెనంత
నిరతిశయానంద దోలికల నూగు నాకు
భువనమంతయు నీదురూపునగోచరించి
జోలలను పాడె, సమ్మోహనముగ.

—